

KARA BİBER ÇİÇEKLERİ

Onyediyedi yaşındaydım. İnanılmaz güzellikte bir yerde yaşıyordum; büyük bir arazi üzerine planlanmış, lunaparkı, kapalı ve açık gazinosu olan, yazlık sineması, hayvanat bahçesi, çocuk bahçesiyle, parkıyla yeşillikler içinde bir lojmanda...

Beş kardeşin en büyüğüydüm. Anneannemle dedem sık sık bize gelip kalırlardı. Bu kadar nüfusun arasında, nasıl başardığına hep hayret etmişimdir; ipek nakış işlerken gördüğüm de annemi!.. Nakışta... sadece nakışta mı, ev işlerinde de yardım ederdim ona.

Ama akşamüzerleri –özellikle baharlarda- evde kalmayı pek istemezdim. Çünkü, başka bir uğraşın... severek yaptığım bir uğraşın içine girerdim.

Lojmanın çok büyük bir fidanlığı ve onun hemen yanında uzanıp giden karabiber ağaçları olan bir yol ve her ağacın altında da banklar vardı. Bu ağaçların –bana göre- en büyük özelliği gülkurusu renkli çiçekleriydi. İşte, her akşamüzeri kitabımı alıp o ağacın altına gider, hep o aynı banka otururdum. Ağacımın salkım salkım sarkan, o ince uzun dallarını okşayan yaprakları, saklardı beni ve kitabımı içine... Evet, gizlenirdik o karabiber kokan yaprakların arasına; biz...

O günlerde, ‘Rüzgar Gibi Geçti’yi okuyorum... Scarlet’e hayranım; gücüne, cesaretine... O akşamüzeri ağacımın dalları arasında dalıp gitmişim yine, sayfalara hayat veren satırlarda... Sonbahardı. Ama, güzeldi havalar... Ege’nin baharları uzun sürer ve doyasıya yaşanır, adının ‘ilk’ ya da ‘son’ olmasına aldırmadan...

“Merhaba!” diyen bir sesle irkildim, dalları aralayıp bakmaya çalıştım, sesin kaynağına. Bana doğru geliyordu, yüzüne yerleşmiş tatlı tebessümüyle... Hava, sıcağa yakındı ya da bana öyle geliyordu, gelip yanımda durdu!..

Bir elim kitaba sarılmışken, diğeriyle dalları aralayarak bakıyordum. Yeniden “Merhaba!” dedi, tebessümle. Ben de gülümseyerek “merhaba!” dedim. Uzun boyu, gülen gözleri ve iç ısıtan ses tonuyla, güzel birisi duruyordu karşımda... Aslında onu görüşüm, ilk değildi ama, bu kadar yakından, ilkti.

Gülümseyen gözleriyle takılıyken gözlerime, “Sizi her gün bu ağacın altında kitap okurken görüyorum, okumayı seviyorsunuz!” dediğinde, dalların aralığından onu daha net görmeye çabalıyordum, boştaki elimle. “Evet, okumayı seviyorum, evimiz kalabalık, annem izin veriyor, daha rahat okuyayım diye, ben de buraya geliyorum” dedim. “Mahsuru yoksa biraz yürüyebilir miyiz?” sorusuna “Olur” yanıtını verince, uzattığı eliyle elimden tutup banktan kalkmama yardım etmek istedi, -nedendir bilmem ama- çekinmeden elimi uzattım.

Salkım salkım çiçekleriyle yol boyu uzanan karabiber ağaçları arasında yürüdük. Ne kadar yürüdüğümüzü, nelerden konuştuğumuzu, ne kadar konuştuğumuzu unuttum; kalbimin, duvarlarını yumruklamasını işitecek diye duyduğum mahcubiyetin etkisiyle...

Ertesi gün, aynı saatlerde elinde bir dolu kitapla geldi yine gülerek. Sevinç ve heyecan kol kola girdi, yüreğimde!.. Kitapları bana vermedi, kendisi taşıdı, yürüdük bizim eve doğru; annem bahçede, o çok sevdiği çiçekleriyle uğraşıyordu. Annemle sohbet ettiler bir süre .Onu annem de tanıyordu uzaktan. Lojmanın yakınındaki büyük şantiyede mühendisti, İstanbullu olduğunu duymuştuk.

Her sabah evimizin önünden geçip gidiyordu ama geçerken bir kez olsun, başını çevirip bakmıyordu da; şantiyeye ulaştığında, çakıl yığınının üzerine çıkıp güneş gözlüğünü taktıktan sonra bakıyordu. Bizim eve doğru bakışlarını yakaladığım, hissettiğim, tahmin ettiğim çok olmuştu...

GITMEYİN!..

Ama giden ben olmadım .Ben gitmedim . Yüreğimden gitmesine izin de vermedim . Gitmeyin ! bile diyemedim ne acı ,gitmeyin diyemedim ..

Bir başka akşam yine geldi kuzeniyle ve hemen söze girdi; *'Annem de gelecek babam da... Ama , ben acele ediyorum. Sanki biri çıkıp onu benden önce alıp götürecektir ,hiç göremeyeceğim sanki bir daha... Öyle bir korku ki anlatılamaz; onu kaybetme korkusu. Yoksa ailem gelip sizden isteyecekler ama, ben de istiyorum işte kızınızı sizden... onu bana verin ,Gül'ü bana verin ' dedi.*

Şaşırmıştım... Şaşıran sadece ben miydim?.. Babam da çok şaşırmıştı; ilk göz ağrısı sevgili kızının bu kadar erken *"onu bana verin ,sizden kızınızı istiyorum,"* cümlesini işitmeye henüz hazır değildi. Yine de hafifçe gülümseyip *"kısmet... hayırlısı olsun, ne diyelim!"* gibi bir şeyler mırıldandı... Suratı zihninin karışıklığını yansıtıyordu.

"Yirmi sekiz yaşındayım. Gül ise henüz onyedisinde; ben, orta yaşa geldiğimde o, genç bir kadın olacak. Ama olsun, hiç umurumda değil" dedi...

Haklıydı. Evet bir yanım henüz çocuktuk; çünkü büyümek için hiç acelem olmamıştı. Küçük ama şirin, bu sıcacık evde, sevgiyle büyüyordum. Ama annemin üst üste geçirdiği iki ameliyat –zorunlu olarak- zamanından önce, çok çabuk büyütmişti beni; ondandı bir tarafımın çocuk kalması; büyümeyi istememiştim ki!.. Annemin gözünde kocaman kız, babamın ise hâlâ küçük kızığıydım.

O gece uyuyamadım .Şaşırmışlığımla mutluluğum kol kolaydı. Ona bakarken ayağı takılanlar olmasına rağmen o, bakarken kendi ayağının takılıp düşmesine neden olan birini; beni istiyordu, hem de acele... kaybetmekten korkuyordu. Çünkü, çok seviyordu; *"Her zaman başımın tacı olacaksınız. İlk gördüğüm andan beri sizi seviyorum, bir an bile aklımdan çıkarmadan"* diyordu, o ince pembe kağıtlarda...

Ertesi akşam, eve geldiğinde üzgün gördüğüm babam, *"Bu gün Orhan Bey uğradı, seni konuştuk"* dediği anda kapı çaldı; Orhan'dı gelen. Yüzü, solgun ve endişeliydi, sordu; *"Babanızla konuşmak istiyorum, evde mi?"*

Bahçeye çıktılar. El kol hareketleri eşliğinde heyecanla, bir şeyler anlatıyor da anlatıyordu. Babamsa hareketsiz, öylece onu dinliyordu. Ardından babamda konuşmaya başladı. Çok, ama çok uzun süre konuştular. Onları ve konuştuklarını duyamamıştım. Sanki, mevsimler, yıllar geçti aradan. Anlayamıyordum neler oluyordu?

Babam, geri döndüğünde,bir süre suskunluktan sonra, *"Ona hayır dedim ,Gül henüz çok küçük ,onu uzaklara veremem dedim..."* Sesimin titremesine aldırmadan sordum, *"O ne dedi peki?"*... *"Burada kalırız, onu her gün görürsünüz,"* dedi.

Ama, *"hayır"* demişti bir kere babam, *"..Aranızda yaş farkı, kültür farkı var. O iki fakülte bitirmiş, üzülür, incinirsin."*

"Kızınızı seviyorum ,eşim olmasını istiyorum .Ama cevabınız olumsuz olursa ,bir daha sizi rahatsız etmem... Allah'ın emriyle kızınızı sizden istiyorum," dediğinde, Yüreğim çoktan *"Evet"* demişti.

Peki ya babam?.. Neden hayır demişti, neden bana sormamıştı? *'Gül henüz çok küçük ,yaş farkı kültür farkı'* öyle mi?

Peki ya aşk?!?

Aradan yıllar geçti, Onu unutmadım, unutamadım. Çünkü, unutmayı istemedim... O gündür bu gündür; nerede karabiber ağacı görsem, dallarını aralar bakarım... Her defasında; kolunda paltosu, ellerinde kitaplarla bana yaklaşan, uzun boyu ve dudaklarının sahibi o güzel gülümsemesiyle, onu görürüm... Yıllar önce beni bırakıp giden, ansızın hayatıma giren ve bir gölge gibi veda etmeden giden, gidebilen onu...

Bir kitapevine gittiğimde, kitapları incelerken, isterim ki omzuma dokunup “*Gül, merhaba,*” desin, “...*hâlâ okuyor musun?*” ya da ne derse desin!..

Ben, hiç değişmedim; saçım aynı renk, aynı model, alnıma düşen perçemlerim de aynı. Çizgileri, her yıl gelip yüzüme yerleşen çizgileri saymazsak...Yüreğimde aynı sıcaklık, aynı sevgi...

O; hayatımdan, ‘Rüzgar Gibi Geçti’yse de, ruhumu yalayan esintisi de aynı yerinde...

Bingül Çelik